

Arrest

nr. 160 833 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X, op 9 oktober 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. GRUSZOWSKI die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 maart 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 september 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.03.2015 werd ingediend door :

(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 18.01.2011 in België asiel aan. Op 01.12.2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming', hen betekend op 02.12.2011. Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze stelde de afstand van het geding vast op 22.02.2012. Hiermee werd hun asielprocédure afgesloten. De duur van de procédure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder dienden betrokkenen diverse aanvragen art. 9ter in; op 21.06.2011, 24.04.2012, 22.11.2012, 18.02.2013 en 17.04.2013. Deze aanvragen art. 9ter werden allen onontvankelijk verklaard op respectievelijk 13.07.2011, 17.10.2012, 18.01.2013, 18.03.2013 en 07.05.2013, hen respectievelijk betekend op 16.08.2011, 29.10.2012, 23.01.2013, 25.03.2013 en 17.05.2013. Ook dienden betrokkenen een aanvraag art. 9bis in op 25.01.2012 dewelke eveneens onontvankelijk werd verklaard en dit op 07.05.2013, hen betekend op 17.05.2013. Het feit dat het attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van hun asielprocédure, steeds werd verlengd was enkel omwille van het feit dat er aan betrokkenen geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd zolang hun diverse procédures niet waren afgesloten. Er werd aan betrokkenen de mogelijkheid gegeven om het einde van hun procédures af te wachten, wat dus een gunstmaatregel was. Hieruit kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Betrokkenen beweren dat zij de aanvraag niet kunnen richten vanuit hun land van herkomst omdat hun leven daar ernstig gevaar loopt, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen de aanvraag niet kunnen richten vanuit hun land van herkomst omdat hun leven daar ernstig gevaar loopt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder verwijzen betrokkenen naar de actuele toestand in de regio van herkomst. De loutere verwijzing naar de actuele toestand in de regio van herkomst kan evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen nalaten om deze toestand te specificeren.

Ook wijzen betrokkenen op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. X het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...)" (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Het feit dat de heer Rustemi een arbeidskaart C heeft verkregen en tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 22.02.2012 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen op geen enkele wijze in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert 2011 in België, hebben Nederlandse lessen gevolgd, behaalden een attest Maatschappelijke Oriëntatie, zijn werkwilbig, hebben geen financiële steunverlening genoten in België, hebben zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, hebben een grote vrienden- en kennissenkring en leggen diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 8 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris twee beslissingen tot afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten. Deze worden betekend op 18 september 2015 en vormen de tweede en de derde bestreden beslissing. Ze zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits de asielprocedure werd afgesloten met een negatieve beslissing is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Aangenomen kan worden dat verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opwerpt voor zover dit is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, dit wegens een gebonden bevoegdheid.

De Raad ziet niet in welk belang verzoekers hebben bij het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, namelijk de bevelen om het grondgebied te verlaten van 8 september 2015. Verzoekers betwisten niet dat zij langer op het grondgebied verblijven dan “de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen” nu zij zelf aangeven dat zij slechts beschikten over een “attest van immatriculatie tot februari 2015”. Dat verzoekers tot februari 2015 in het bezit waren van een attest van immatriculatie en dat zij regularisatieaanvragen hebben ingediend in het verleden, maakt niet dat zij op legale wijze in het Rijk verblijven op 8 september 2015, dag waarop de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werden getroffen. Evenmin werpen verzoekers de schending op van een hogere verdragsnorm of werpen zij een middel op dat de openbare orde raakt. De toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet betreft een gebonden bevoegdheid wat – zoals de verwerende partij het omschrijft in haar nota – inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, na een eventuele vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing, niets anders kan dan, na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij de vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing, nu dit hen geen voordeel kan opleveren. De opgeworpen schending van de motiveringsplicht – die bovendien manifest feitelijke grondslag mist – is niet van die aard afbreuk te kunnen doen aan deze gebonden bevoegdheid.

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie is dan ook gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers werpen in een eerste en tweede middel de schending op van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij betwist niet dat verzoekers méér dan 3 jaar in het bezit zijn gesteld van een attest van immatriculatie, maar stelt dat dit attest afgeleverd in het kader van de asielprocedure, steeds werd verlengd omwille van het feit dat er aan betrokkenen geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Hieruit zou volgens verwerende partij geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie. Het kan niet ontkend worden dat verzoekers tot februari 2015 legaal verblijf hadden, gezien ze in het bezit waren van een attest van immatriculatie.

Conform de omzendbrief van 30 januari 2006 is er sprake van legaal verblijf tijdens de periode dat men in het bezit is van een attest van immatriculatie wat in casu het geval is.

Verzoekers kunnen dan ook beroep doen op een verblijf van méér dan 3 jaren.

Verwerende partij heeft ten onrechte geen rekening hiermee gehouden.

Het kind van verzoekers gaat naar school. Een terugkeer van verzoekers naar het land van herkomst houdt een schending in van het Kinderrechtenverdrag (art. 3 en art. 28)

Het kind kan zich met moeite aanpassen aan het onderwijssysteem aldaar en eveneens bestaat er het risico dat hij verschillende jaren verliest. 4 Er werd evenmin rekening gehouden met het langdurig verblijf van verzoekers en hun doorgedreven integratie.

Verzoekers verblijven reeds méér dan 4,5 jaar in België waarvan minstens 3 jaren legaal.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin behoorlijk gemotiveerd door verwerende partij.

Verwerende partij verwijst naar de afgesloten asielprocedure. Verwerende partij stelt dat het verblijf van verzoekers niet langer gewettigd is, vermits de asielprocedure afgesloten zou zijn met een negatieve beslissing.

Nochtans waren verzoekers in het bezit geweest van een attest van immatriculatie tot februari 2015.

De asielprocedure zou zijn afgesloten geweest op 22/02/2012.

Ondertussen hebben verzoekers ook andere regularisatie-aanvragen ingediend (op grond van art. 9bis en art. 9ter van de Vreemdelingenwet).

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend méér dan 3 jaar na definitieve beëindiging van de asielprocedure.

De motivering van verwerende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend omdat de asielprocedure werd afgesloten, is dan ook onjuist.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. 5 Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel waarbij in het ondersteunend betoog tevens de schending wordt opgeworpen van de materiële motiveringsplicht, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. De eerste bestreden beslissing stelt: *“Betrokkenen vroegen op 18.01.2011 in België asiel aan. Op 01.12.2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming', hen betekend op 02.12.2011. Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,*

doch deze stelde de afstand van het geding vast op 22.02.2012. Hiermee werd hun asielprocedure afgesloten. De duur van de procédure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Verder dienden betrokkenen diverse aanvragen art. 9ter in; op 21.06.2011, 24.04.2012, 22.11.2012, 18.02.2013 en 17.04.2013. Deze aanvragen art. 9ter werden allen onontvankelijk verklaard op respectievelijk 13.07.2011, 18.01.2013, 18.03.2013 en 07.05.2013, hen respectievelijk betekend op 16.08.2011, 29.10.2012, 25.03.2013 en 17.05.2013. Ook dienden betrokkenen een aanvraag art. 9bis in op 25.01.2012 dewelke eveneens onontvankelijk werd verklaard en dit op 07.05.2013, hen betekend op 17.05.2013. Het feit dat het attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van hun asielprocedure, steeds werd verlengd was enkel omwille van het feit dat er aan betrokkenen geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd zolang hun diverse procédures niet waren afgesloten. Er werd aan betrokkenen de mogelijkheid gegeven om het einde van hun procédures af te wachten, wat dus een gunstmaatregel was. Hieruit kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.”

3.5. De eerste bestreden beslissing stelt tevens: *“De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert 2011 in België, hebben Nederlandse lessen gevolgd, behaalden een attest Maatschappelijke Oriëntatie, zijn werkwilbig, hebben geen financiële steunverlening genoten in België, hebben zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, hebben een grote vrienden- en kennissenkring en leggen diverse getuigenverklaringen voor) verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

3.6. Waar verzoekers het belang benadrukken van hun langdurig verblijf in België en hun doorgedreven integratie en hierbij aanstippen dat ze een legaal verblijf hadden tot februari 2015 en in dit verband wijzen op de geldigheidsduur van hun attest van immatriculatie, dient de Raad op te werpen dat verzoekers hiermee in se elementen herhalen die ze reeds hebben opgeworpen in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag, maar hiermee kunnen ze door de verwerende partij gedane beoordeling ervan, weergegeven in de punten 3.4.en 3.5, niet onderuit halen. Evenmin kunnen ze deze afwegingen aan het wankelen brengen met hun eenvoudig betoog dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de door hen aangevoerde elementen inzake een lang verblijf in het Rijk waaronder een lange legale verblijfsduur. Verzoekers verwijzen ter ondersteuning van hun betoog nog naar de *“omzendbrief van 30 januari 2006”*. Verzoekers specificeren niet nader welke omzendbrief zij bedoelen en het komt de Raad niet toe dit te gaan invullen ten behoeve van verzoekers. Alleszins, omzendingbrieven kunnen geen dwingende regels toevoegen aan de wet en de in omzendingbrieven vervatte onderrichtingen zijn op zich niet juridisch afdwingbaar (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). De bewering van verzoekers dat een inbreuk is gepleegd op een norm die is opgenomen in een omzendbrief kan derhalve op zich niet leiden tot de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing onwettig is.

3.7. De in punt 3.5. vermelde overweging is deugdelijk en pertinent en vindt steun in het in de betrokken passage geciteerde arrest van de Raad van State. Hierin oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*

3.8. Waar verzoekers een schending aanvoeren van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat deze verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen betreffen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)). Verzoekers herhalen de elementen die ze hebben ingeroepen met betrekking tot hun kind, maar hiermee kunnen zij de door de verwerende partij gedane beoordeling ervan, namelijk *“Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* niet aan het wankelen brengen. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers' bloot betoog dat *“het kind zich met moeite [kan] aanpassen aan het onderwijssysteem aldaar en eveneens er het risico [bestaat] dat hij verschillende jaren*

verliest.”

3.9. De afsluitende theoretische beschouwingen inzake de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA